

Til § 7.

En Bestemmelse er tilføjet om, at naar Nogen, foruden at være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, tillige er Medlem af en ikke anerkjendt, skal han snarest muligt anmelde dette for Bestyrelsen af førstnævnte Kasse; endvidere skal Ingen, som er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, ved at indtræde i flere Sygekasser kunne sikkre sig en større daglig Pengehjælp, end hans gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste udgjør.

Til § 8.

Den nærværende Forslag er udeladt Bestemmelsen om, at det ved de anerkjendte Sygekassers Vedtægter skal kunne paalægges Meistre, Fabrikanter, Husbonder o. Lign. at indeholde Medlemsbidragene af vedkommende Svendes, Arbejderes eller Tyenders Løn, samt at det skal kunne vedtages, at Medlemmernes Bidrag kunne inddrives under Tvang af Udpantning eller Mølt.

Til § 9.

Det tidligere Forslags Regel om, at det Offentlige til hver enkelt anerkjendt Sygekasse aarlig udreder et Tilskud, svarende til Halvdelen af Sygekassens samlede Medlemsbidrag i det paagjældende Aar, er ændret til, at der aarlig udredes til hver Sygekasse dels et Tilskud, svarende til Hverdelene af Kassens samlede Medlemsbidrag, dels et Tilskud af $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Medlem efter Gjennemsnittet af Kassens Medlemsantal ved hver Maaeds Begyndelse.

Det Offentliges Tilskud, som oprindelig var foreslaaet at skulle paahvile Statskassen i de 2 første Aar efter Lovens Ikrafttræden og derefter at overgaa til vedkommende kommunale Kasser med en aarlig stigende Sum, indtil Tilskudets fulde Beløb var naaet, bliver efter nærværende Forslag strax, naar Loven træder i Virksomhed, at udrede af Kommunerne med det fulde Beløb. Denne Forandring staar i Forbindelse med Bestemmelsen i det Nigsdagen forelagte Forslag til Lov om en Skat og en Forhøielse af den ved Lov af 1ste April 1887 paabudne Skat af Brændevinsbrænding § 24, hvor efter Halvdelen af det Beløb, som Skatten og den ved Loven fastsatte Brændevinsbrændingsafgift indbringe ud over denne Afgifts hidtidige Beløb, fordeles mellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landkommunerne. Som det fremgaar af Motiverne til bemeldte Lovforslag, kan der paaregnes her ved strax at ville tilflyde Kommunerne en saa betydelig Merindtægt, at det formentlig bliver uden Betænkelse at paalægge dem Byrden ved Tilskudet til Sygekasserne.

For det Tilfælde, at nogen i en Sygekasse Forsikret i Aarets Løb havde haft fast Ophold i flere Kommuner, bestemte det tidligere Forslag, at hver af disse Kommuner blev at inddrage under Fordelingen i Forhold til Længden af Paagjældendes Ophold i samme. Denne Bestemmelse er forandret til, at i det nævnte Tilfælde hele Tilskudet paahviler den Kommune, hvor vedkommende Sygekassemedlem længst har haft fast Ophold, saaledes at hvis Opholdet har været lige langt i flere Kommuner, den af disse, hvor han først har opholdt sig, bliver bidragspligtig.

Til § 10.

Nærværende Lovforslag tillægger ikke Sygekassemedlemmerne Ret til Frihjorte efter Læge m. m. til deres Hustruer, idet man er gaaet ind paa den af Landstingsudvalget foreslaaede almindelige Regel, at der ikke tilkommer Hustruen nogen Ydelse af Kassen, medmindre hun selv er Medlem.

Den tidligere foreslaaede Bestemmelse, hvorefter der var hjemlet Medlemmerne Ret til Fribefordring til Afhente af Læge eller Jordemoder, forsaavidt disse bo indenfor $1\frac{1}{2}$ Mils Afstand fra den Syges Opholdssted, er derhos forandret til, at Befordring i de i Paragrafen angivne Diemed ydes frit for en Veilængde af $1\frac{1}{2}$ Mil frem og ligesaa langt tilbage, medens der for Befordring udover denne Grændse erlægges Betaling efter en af Amtsraadet fastsat Tægt.

Endelig foreslaas det, at Kjørslerne skulle staves tilveie ved Kommunalbestyrelsernes Foranstaltning, saaledes at Omkostningerne herved udredes af Kommunerne Kasse, hvorimod det tidligere Forslag gik ud paa, at der ved Udredelsen af Kjørslerne vilde være at forholde efter Reglerne for Sogneriser.

Til § 13.

Foruden at, som ovenfor nævnt, Sygekassens Forpligtelse til at yde Medlemmernes Hustruer Hjælp er bortfalden, har man endvidere blandt Kassens pligtige Ydelser udeladt Medicin, idet man samtidig har forhøiet Minimum for Pengehjælpen fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{2}$.

Medens det tidligere Forslag bestemte, at den daglige Arbejdsfortjeneste, der maa anses for den gennemsnitlige for Kassens Medlemmer, steds vilde være at lægge til Grund for Fastsættelsen af Pengehjælpen til Medlemmerne, gives der nu Kassernes Frihed til istedetfor Arbejdsfortjenesten, beregnet paa den nævnte Maaed, at lægge det enkelte Medlems gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste til Grund.